

## DENALI NATIONAL PARK: UNA IMMENSA CATIFA

Vàrem sortir al matí, molt aviat, amb bus, des de l'estació d'Anchorage fins a l'estació de Denali, on ens va passar a buscar un altre bus tot terreny que ens havia de portar, travessant la inacabable tundra, fins al terme del nostre viatge, Camp Denali, al final del Denali National Park. La primera part del trajecte va durar cinc hores. Cinc hores sentint el rum-rum del lloro de la conductora que no callava ni a sota aigua, explicant-nos tot el que vèiem: que si aquest poble per on passem és el de la senadora Sarah Palin, que si en aquestes cadires del costat de la carretera s'asseu la gent per veure passar els cotxes, i la Sarah també s'hi asseia, bla, bla, bla. Ens va deixar a l'estació de tren de Denali amb el cuc de l'orella sota mínims. Aquesta estació és una de les que al llarg de 756 km, des de Seward fins a Fairbanks, recorre aquest tren ara turístic, recuperat de l'època gloriosa dels pioners i cercadors d'or de la zona.

Denali National Park, és un parc natural de 24.395 km<sup>2</sup>, situat al voltant del McKindley (que els aborígens anomenaven Denali). Aquest pic, de 6.195 m d'alçada, és el més important de l'Amèrica del Nord. L'ascensió és molt difícil, ja que, a diferència dels de la serralada andina que vas pujant a poc a poc a través dels diferents camps base, aquí l'ascensió comença a partir d'uns 300 m, cosa que vol dir que has de pujar quasi 6.000 m en menys parades. Quan vàrem arribar, els autobusos tot terreny de Camp Denali ja ens esperaven. En total érem una trentena de persones, tots americans menys nosaltres. No vaig veure ni sentir cap europeu en tots els quinze dies que vaig ser en aquest país. Ens varen advertir que el viatge fins a Camp Denali, la nostra hostatgeria, duraria set hores, si bé ens paràriem per fer un pícnic, per veure el paisatge, i cada vegada que ho demanéssim per fer fotografies als animals o a les vistes. La proposta en principi no era pas dolenta.

Entràrem al parc, i amb la supervisió i control del xèrif, deixàrem la carretera asfaltada i rodàrem per una pista molt ben cuidada, que circulava enmig de pins negres i avets. El trànsit per dins el parc és prohibit als turismes i només hi tenen accés els autobusos del mateix parc i els de Camp Denali. Durant tot el dia no vam trobar ningú més. Aquí ja vaig començar a tastar aquesta rara sensació de solitud que m'havia d'acompanyar durant tots els dies d'estada al parc.

El viatge va anar molt bé i el temps era relativament bo. Ens varen muntar un pícnic de qualitat, estil *self-service*, amb l'advertència prèvia que a sobre on érem hi havia uns caus de *fox* (guineu àrtica), i que anéssim amb compte. Les guilles no van aparèixer, però si uns esquirolets (*arctic ground squirrel*) que, aixecats sobre les potes de darrere, esperaven per si quedava alguna cosa. La recollida del pícnic va ser molt meticulosa, fins a l'última engruna, al final es va netejar tot amb aigua. Aquesta pràctica es repetia cada cop que menjàvem al camp per evitar que els animals, principalment els óssos, s'acostessin a aquests llocs.

Retornàrem a la carretera i continuàrem la ruta que ens havia de dur al final del parc. El paisatge començava a ser esplèndid: al fons els contraforts del McKindley, i entre les muntanyes i nosaltres, valls, rius cabalosos i la tundra. Aquesta immensa catifa que, a finals d'estiu, començava a ser multicolor, i que em va deixar embadocat tots els dies de la meva estada allà.

Vàrem passar per un port de muntanya, el Polychrome Pass, on, tal com diu el nom, la policromia del lloc era indescriptible. Una dona, espantada per l'estretor de la carretera i pels desnivells, quan es va adonar que la conductora de l'autobús era una noia jove, llicenciada en biologia, rosseta, que quasi no arribava als pedals, li va preguntar si era la primera vegada que feia aquell trajecte. Ella li va respondre molt amablement que no patís, que a part del carnet de conduir corresponent, la prova d'accés per a portar l'autobús consistia a fer 90 viatges, tota sola, pel mateix lloc per on passàvem.

Continuàrem, parc endins, gaudint del paisatge, de la tundra, i de les petites plantes (els arbres en aquesta zona ja havien desaparegut), dels caribús, les perdius nivals i les llebres. I va ser aquí, quan vàrem veure la primera parella d'óssos *grizzly*. Més endavant, vàrem haver de parar l'autobús més d'una vegada perquè hi havia óssos a la carretera. Diuen que els naturalistes vénen a aquest parc per veure els Quatre Grans: l'ós *grizzly*, l'ant, el caribú i el mufló de Dall. Vaig tenir la sort de veure'ls tots quatre. El que no vaig poder veure va ser el llop de Denali. Dels entre 7.000 i 10.000 exemplars que viuen a Alaska, en aquest parc es diu que n'hi ha un centenar d'individus agrupats en deu o dotze clans. Vaig poder observar que és el mamífer més temut, i totes les zones freqüentades per aquest animal estan senyalitzades i no s'hi pot parar.

Haig de reconèixer que un dels motius que em va portar a Alaska, va ser poder veure i fotografiar aquesta criatura extraordinària que em va captivar des del primer moment que la vaig veure: l'ós *grizzly*. Hi ha llocs en aquest país amb més óssos que persones, cosa que fa molt probable ensopegar-hi cara a cara. Es parla de 40.000 exemplars en tot el territori. A Denali vaig veure bastants *grizzly*, encara que les experiències fortes no em van arribar fins al cap d'uns quants dies a l'illa d'Afognak. Últimament he estat pensant, amb motiu de visitar altres zones de naturalesa extrema, que el fet de poder-te trobar óssos condiciona molt les teves accions i has d'anar amb precaució, mesurant tot el que fas. Això fa pujar l'adrenalina, i quan un s'acostuma a la seva presència ja ho troba normal, i quan no els tens, els trobes a faltar.

Al cap d'unes vuit hores de viatge, vàrem arribar a Camp Denali, al final del parc on ens havíem d'allotjar. Allà s'acabava la carretera, i per sobre nostre només hi havia la tundra. El lloc habitat més proper en sentit nord, era un poblet esquimal situat a més de 200 km.

Camp Denali és una instal·lació hotelera molt especial, única, diria. El va fundar l'any 1951 una dona, aviadora de la segona guerra mundial i enamorada d'Alaska, que es va enfadar molt perquè durant el conflicte no la deixaven sobrevolar aquest país, no en sé el perquè. Va prometre a una seva amiga, també pilot, que quan acabés la guerra anirien a plantar la tenda allà. I així ho varen fer. Varen agafar l'avioneta i en el lloc on varen poder aterrar es varen quedar. Van construir les primeres cabanes de fusta i així va començar tot. Amb més de noranta anys, el dia que vàrem arribar, ens va venir a donar la benvinguda i ens va oferir un còctel. L'exemple d'una autèntica pionera americana.

La seva filosofia consisteix a donar confort sense destrossar la natura. Així, la instal·lació és formada per unes deu o dotze casetes de fusta, molt confortables, que tenen cada una dos llits de matrimoni, taula, cadires i una petita cuina. No hi ha electricitat ni aigua corrent. Tens un parell de llums de propà que has d'encendre al vespre, una estufa de llenya amb tot el que cal per a fer foc, i un gerro d'aigua per a rentar-te, que has d'anar a omplir en una aixeta a fora. El vàter és una petita caseta de

fusta situada a uns 30 m de la caseta principal, on hi ha una turca. A la porta hi ha un forat, en forma de cor, que vaig preguntar per a què servia. Jo em vaig pensar que era perquè els de fora poguessin mirar si estava ocupat, però en varen dir que era perquè abans de sortir, miressis si hi passava algun ós. En un extrem de la propietat, a la banda de dalt, hi ha l'edifici central o menjador, un altre edifici de dutxes, una biblioteca i una sala d'estar. I enfront de tot això, un petit llac artificial, on es reflecteix el McKindley de neus perpètues. El complex és regit per un matrimoni jove, amb un equip d'universitaris que són una meravella. A les sis del matí renten els autocars, que deixen com una patena, a les vuit serveixen els esmorzars, a les nou són dalt dels cotxes per a fer de xofers, durant tot el dia es desfan en explicacions documentades i fan el guiatge, i al vespre quan un arriba preparen el sopar i el serveixen. I a més es menja molt bé. Tot un miracle que no vaig acabar d'entendre.

Després de voltar dos dies pel magnífic parc, vàrem tornar a desfer el camí cap a l'estació de Denali, on agafarem el *railroad*, el tren panoràmic que en vuit hores ens va tornar a Anchorage.

Una experiència inoblidable i aconsellable, de silenci, colors i natura total.

MOWGLI



Il·lustració de Laboratorium